

ԿԸ ՆԱՅԻՄ ԿԵԱՆՔԻՆ

Բ.

Կը նայիմ կեանքին,
Տժգոյն ու sqեղ,
Ոչինչ կայ բարի, ոչինչ կայ հոս նոր.
Կը նայիմ կեանքին,
Պէտ մինչեւ երէկ
Երազ հմայիչ ու կախարդապէղ,
Երբ դեռ կրնայի ես նայիլ անոր
Մանուկի մը ջինջ աչեքով անմեղ:

Կը նայիմ կեանքին,
Ըմբոս, զայրագին,
Մարդու մը նման՝
Աւերակին դէմ իր ճափուկ բոյնին
Կեցած սրտահար ու սարսըռագին.
Ա՛լ չեմ կրնար ես սիրել զայն ուժգին,
Սիրովը այն բոքը՝ չարիներուն հին,
Երբ աչք ունէի դեռ իր բարիքին:

Կը նայիմ կեանքին,
Որ իմ աչեքուն գանձ մըն էր անգին,
Առեղծուած անլոյծ ու խորհրդաւոր,
Փոխուած ա՛յնքան գէշ, փոխուած ա՛յնքան շուտ,
Լաւին, բարիին տեղը կեղծն ու սուտն,
Պաշխ, սրբութիւն, առաքինութիւն,
Եղկելիօրէն արժէքագրկուած.
Այս ահասարսուտ ու աննախընթաց
Ողբերգութենէն վերջ համասարած
Պիտի փնտռե՞ն Քեզ մարդերն, ո՛վ Ասուած:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ